

Ridder Toggenburg

B.S. Ingemann

Efter Friedrich Schillers
Ritter Toggenburg (1797)

»Ridder, jeg vil elske Eder,
Som en Søster tro,
Ei om anden Elskov beder,
Har I kjær min Ro!
Vil I ei mit Hjerte saare,
Rolig kom og gaa!
Eders Øies stille Taare
Kan jeg ei forstaae.«

Han det hører og forstummer,
Bløder i sin Harm,
River sig med heftig Kummer
Af den Elsktes Arm;
Kalder sine Mænd saa vide
Paa den Sveitserkyst,
Gaaer for Christi Grav at stride,
Korset paa sit Bryst.

Store Gjerninger der øves
Hist ved Heltens Arm,
Landser brydes, Skjolde kløves,
Fjenden flyer hans Harm.
Toggenburgernavnet kjender
Christ og Muselmand;
Men det syge Hjerte brænder,
Ei det læges kan.

Og et Aar han det fordrager,
Ei en Time meer;
Ro han aldrig sig tiljager,
Gaaer fra vilden Hær;
Snekken breder sine Vinger
Ud fra Toppes Strand,
Hvor den Elskte aander — bringer
Snekken ham i Land.

Og til hendes Borg han vanker,
Der han staaer ved Nat;
Med sin Stav den Pilgrim banker,
Porten aabnes brat;
Og en Stemme raaber: »Ridder!
Den I søger her,
Hun en Himlens Brud nu sidder
Mellem Helgener.«

»I den stille Celle beder
Agnes for Jer Ro,
Hun vil stedse elske Eder
Som en Søster tro.
Vil I ei den Fromme saare,
Roligt bort I gaa!
Eders Øies hede Taare
Kan hun ei forstaae.«

Og for evigt han forlader
Sine Fædres Hal,
Seer ei meer de Pantserplader
I den Riddersal;
Ned fra Toggenburg han stiger
Som en Pilgrim arm,
Eensom, ubekjendt bortviger
Korset paa sin Barm.

Og en Hytte han sig bygger
Hvor ved stille Aa
Gjennem dunkle Lindeskygger
Klostret sorgfuldt saae;
Der han stod, den stille Taaler,
Haabed paa sin Gud,
Ventende fra Morgnens Straaler
Til de Sluktes ud.

Hele Timer han mon tælle,
Mens de Nonner sang,
Stirred' paa den Elsktes Celle,
Indtil Vindvet klang,
Til det elskte Billed rolig,
Som en Engel hvid,
Svæved, med sin Gud fortrolig,
Gjennem Dalen blid.

Fro han da til Hvile stunded',
Slumred' trøstig hen,
Og før Solen var oprundet,
Sad han der igjen
Og saa sad han Aar og Dage
Mens de Nonner sang,
Vented stille, uden Klange,
Indtil Vindvet klang,

Til det elskte Billed rolig,
Som en Engel hvid,
Svæved med sin Gud fortrolig,
Gjennem Dalen blid.
Og saa sad han engang stille,
Bleg ved Morgenrød,
Saae paa Vindvet med det milde
Aasyn i sin Død.